

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

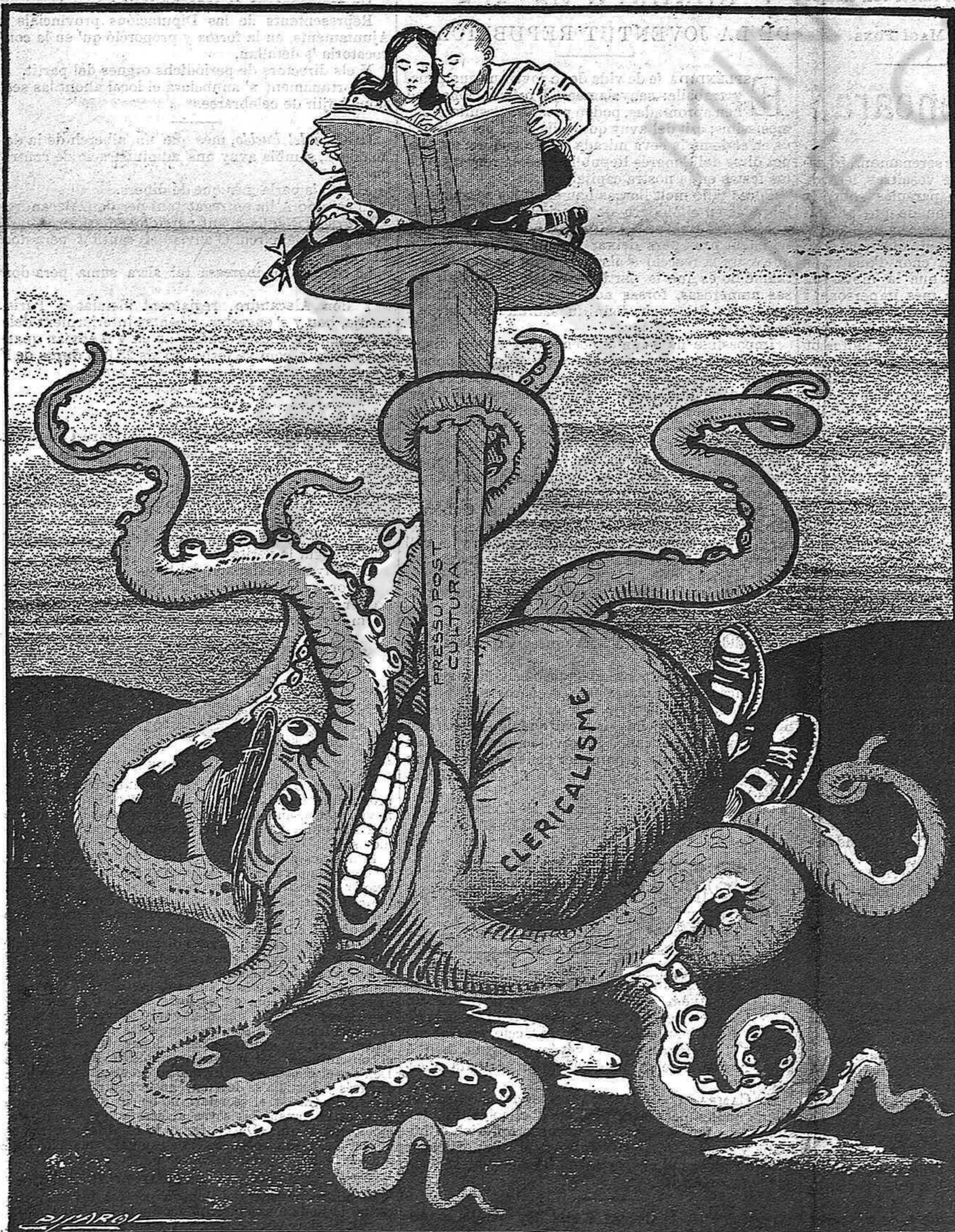
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLÉ PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

Las escuelas populares triunfarán

—No us espanteu, nens, que no us farà res el pop. Té 'l clar ben clavat, y d' aquesta no 'n surt.

LA SENMANA

El projecte de ley de represió del terrorisme presentat pel Govern a la Cámara alta preocupa ab rahó sobrada a tots els esperits reflexius.

A manera de canó d'artilleria montat sobre un pla giratori, la nova ley constitueix un enigma en quina solució s'hi entreveuen abundants perills. En vá assegurar 'en Maura que 'l formidable canó s'ols se disparará contra el terrorisme, enemich que cap simpatía pot inspirar a ningú y per combatre al qual totes las energías han de semblar ben empleadas. ¿Qui 'ns assegura que 'l arma no girará demá cap a la dreta, disparant sobre cosas caras al poble? ¿Qui 'ns garanteix que un altre día no girará cap a la esquerra, ferint principis que deurian estar ja á cubert de tot atach?

¿Una ley contra 'l terrorisme!... Remembrém la ley de jurisdiccions, establerta pera reprimir els atachs a la patria y al exercit; recordemnos de la melosa circular de 'n Moret en la qual se 'ns prometia limitar 'l aplicació d' aquesta ley, dintre d' un criteri de flexible benevolencia, als cassos més caracterisats y precisos. Y pensém després en la interpretació que, á despit d' aquella circular y d' aquellas promesas, se li ha volgut donar y en las víctimas que la seva elasticitat ha causat en las legions de la premsa.

¿Succehirá lo mateix ab aquesta ley ambigua, á quins impugnadors no ha sapigut contestar el Govern sinó ab vaguetats que no han fet més que aumentar las negruras que la rodejan?

De la sutilitat de 'n Maura se 'n pot esperar moltes cosas.

Moltas; pero de bona cap.

Madrid está de festa.

¿Per qué?

Las reynas dels mercats de París han anat á visitar la capital d' Espanya y aquésta, rendida admiradora de las testas coronadas, encare que las sevas coronas siguin de llaua y trossets de cul de got, ha dispensat á las alegres parisencas 'l acullida més cordial y entusiasta.

Recepcions, banquetes, funcions d' honor, flors, regalos, excursions pintorescas... res s'ha escatimat pera obsequiar á las magestads de broma, que á las voras del Sena reposarán demá de las inevitables fatigas del seu triomfal viatge despatxant llonzas al mercat ó venent rabets á tres sous la dotzena.

Al procedir aixís, Madrid está en carácter y fa honor á la seva tradició. Metròpoli del talc y arxiu de la frivolitat espanyola, totes las ocasions han de semblarli bonas pera recrearse, distreure's y echar una cana al aire.

Ahir va passar horas y horas contemplant la migrada figura d' un príncep japonés.

Avuy organisa juergas pera festejar la visita de quatre reynas de Carnestolts. Demá correrá á la plassa de toros á veure com el *Zanahoria chico* pren 'l alternativa...

—¿Qué es esto?

—Un poble que bada.

—Puede el baile continuar.

PIT-PAF

CRISIS

Madrid hi hagué dimars á la tardé una petita alarma, moguda per unas paraulas del *argot* que usan els iniciats de la política; una paraula secada, xafada com una flor camperola que 'l botánich arrenca y mata pera ficar al herbari. Del perfum de la flor no 'n queda més que una sospita, una oloreta agre casi casi indistinta. Aixís passa ab las paraulas xafadas y secadas dels polítichs: *fuerzas vivas, intereses nacionales, país, democracia, fórmula, preocuparse, acuerdo, atender, acordar* y tantas altres que 's fan corre pels discursos, articles y proclamas, tal com se fa corre la moneda de paper, que no té més valor que 'l que se li dona. La paraula alarmista de dimars era *crisis*. (Com ens esvera als profans una *crisis*! Tot d' una se 'ns presenta el punt extrém d' un conflicte de vida ó mort, la destrucció sobtada d' una funció normal. Els polítichs han buydat la paraula del significat esverador. La *crisis* no alarma més que á n' ells, á n' els de 'l ofici, porque vol dir que uns ministres se 'n van y ab ells una colla de diputats y senadors als que ningú ha elegit. Si hi ha esverament es dels *clientes* d' aqueixos personatjes que perdrán la colocació pera que la prenguin els *clientes* dels personatjes que pujarán. Es un petit trastorn d' un món petit sobreposat á la nació sense cap engravació que 'ls lligui.

Las *crisis* no son substancials, son accidentals. Del ministre ó del govern que se 'n va al ministre ó govern que vé no hi ha més diferencia que la dels noms y del *gené*. Principis, missió no 'n tenen ni els uns ni els altres. De vegadas no s' arriba ni á posar en net quins motius han fet dimitir á un ministre; de vegadas se sab que ha estat per la disputa de un *cárrech*, que 's tenta promés y un tal ó d' un *districte*, que havia de ser per un qual. Y heus aquí una *crisis* del Estát.

Ara, la crisiis d'iu qu' era pera la repartició dels pressupostos. El ministre de la Guerra volia més diners pera repartirlos segurament entre 'ls oficials que hi haurá de més a las reservas. De reservas no n' hi ha, pero hi ha oficials, com el cas del Dumas pare, al bó de la bohemia, que havia llogat un magnífich pis y aixís que 's llevava estirava el cordó de la campaneta, encare que no tingues criat.

Fa deu anys que no 's fan pressupostos, renovant-se a cada legislatura el plan d' en Villaverde, que 'ns va encadenar al desastre. El govern que está de torn agafa el pressupost passat, hi posa quatre pedassos y se 'l fa votar per las Corts á corre-cuyta. Com que la llei fiscal no s' acomoda á la vida del Estat ni á la vida de la nació, se 'l té d' anar aguantant mentres s' arriba al del any vinent ab els puntals dels crédits extraordinaris que, per ser urgents, s' aproban encare més depressa que 'ls mateixos pressupostos, sense discussió. Ara continuaran el sistema provisional, que ja serveix pera lo que convé. La qüestió es que no faltin consignacions pera la gent colocada y pera alguna més que se 'n haurá de col·locar. Buscar diners pera serveys públics veritablement útils, ni que fossim heretjes! El govern ja hi pensa; el govern ja se 'n preocupa; s' está estudiant... y lo cert es que 'l govern se preocupa solzament de assegurar la posició de las institucions y classes pri-

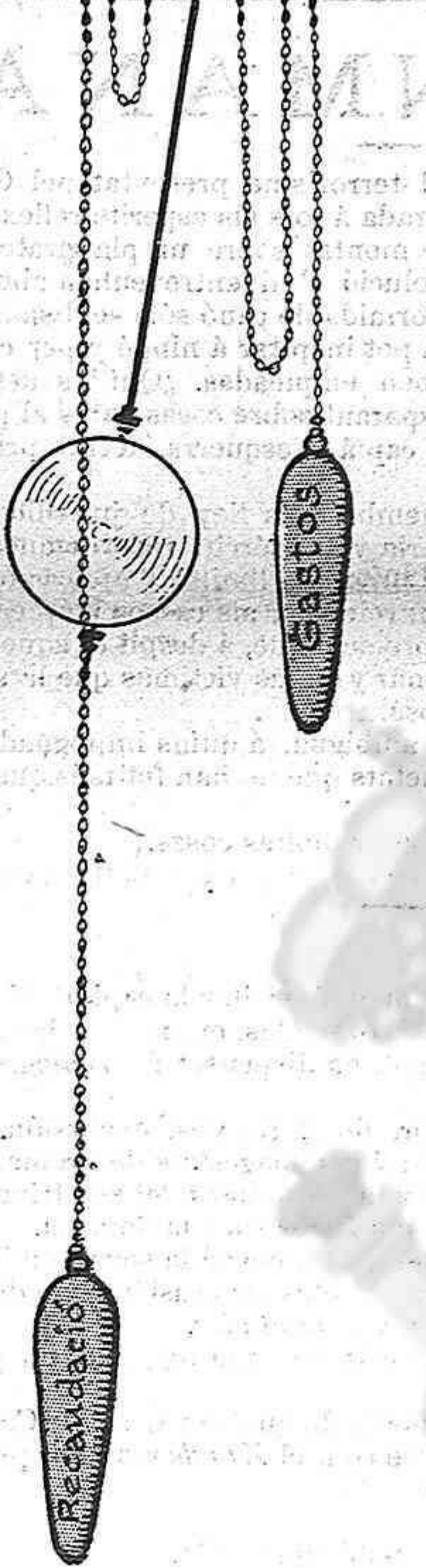
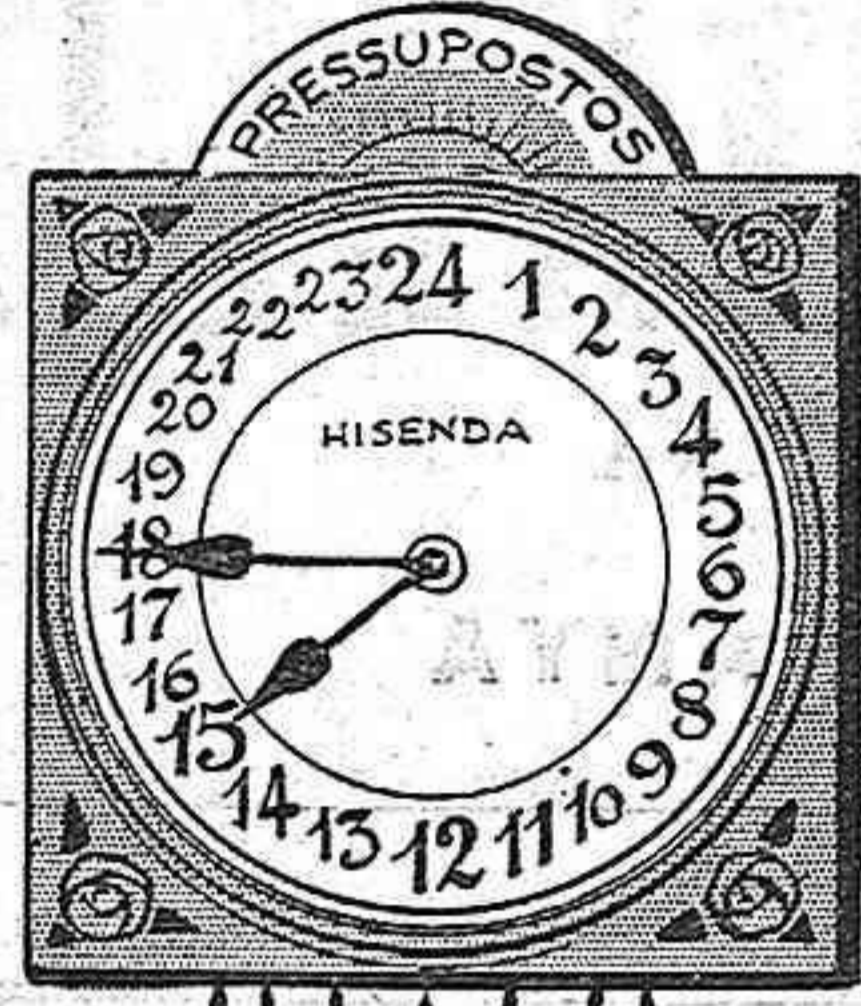
vilegiadas ab la protecció arbitraria de l' autoritat ab la defensa iníca de la llei y ab la prohibició de qualsevulga reforma una mica fonda, que minvaria els privilegis dels seus amichs.

[Parlar de crisiis perque la nació 's muda un ministre, ó un govern sencer, com qui 's muda de camisa! Tantes crisiis com hem vist del 98 ensá, y quin mal s' ha resolt? ¿qué s' ha destruhit? Escolten els debats de las Corts y compendreu la continuïtat de tots els governs, anomeninse com vulguin, perque tots son igualment liberals ó igualment conservadors. El govern d' avuy defensa una tabernaculada citantne un' altra del govern d' ahir, que vé á ser lo mateix, pero potser pitjor. Y 'l ministre d' ahir té de regonéixer que hi ha una certa semblansa, pero que llavors las circunstancias eran diferentes. Tot se continúa ab crisiis entremitj.

La de la petita alarma de dimars se va desfer al cap al tart com una bombolla de sabó. Pel cas es lo mateix que si no s' hagués desfet...—N' hi ha una de crisiis que no alarma á n' els polítics y que consumeix á la nació. No surt enfors ni 's pot anar seguint per minuts, perque es una crisiis de las entranyas desnutridas y del cervell anémich. La malalta hi conviu ab la seva crisiis, y de tant en tant sent endins d' endins el gemech del desconhort. Si se 'n parla d' aqueixa crisiis, es pera consumir turnos, exponer temas y ferse nomenar regidors ó diputats; no pera resoldrer remeys y aplicarlos desseguida. Se fan juntas de metjes ó 's donan conferencias... y la malalta 's consum d' atonia y d' inanició, clavada al banch de la paciència, inválida pera desliurar-se de la seva miseria!

Aqueixa crisiis nacional no té cap punt de contacte ab las crisiis ministerials. Som nosaltres, companys, no els ministres ni els governs qui 'l han de finir. Y ens hi tenim de preparar ab un' acció constant, de cada dia, de cad' hora, triantnos als de las mans ben netas pera reventar y netejar las reconadas de postema. No cregueu que n' hi hagi molts de nets pera la cura, ni que tinguin pit pera tallar allá hont convingui. N' hi ha molts que s' anomenan ells mateixos públicament liberals y demócratas, y d' amagat pactan ab els enemics de la llibertat y de la democracia y 'ls ajudan á fer malesas. Hem de comensar els que de bona fé volguem posar remey á la crisiis de Catalunya y de tota Espanya, apartantnos dels fariseus de la xarrameca. Pochs y sencers tindrem moltíssima més forsa que la turba desorganizada de meetings, ensarronada pels que li prometen lo que 'ls consta que no poden donar. Lliberals de casa, més que liberals de carrer son els que necessitem. ¡Si els joves volguessin!

A tres quarts de quinze

—Repareulo aquest rellotge, quins moviments fa més raras: com més baixan els ingressos, més amunt pujan els gastos.

Magi Pons

Després... encara

A vuy hem de parlar-ne serenament, fredament. Jo desitjo que vosaltres, lectors, al llegir les meves paraules sobre la qüestió, us conveneu de que no vull lograr am la meva excepcional actitut un lluiment personal, una ocasió de que's parli de mi com a excepció entre-mig d'un chor d'anatemes i condemnacions. No. Jo voldria que la meva veu fos anònima, a fi de que semblés més impersonal i colectiva, de que semblés aspiració generosa de tota una colectivitiat; a fi de que fos ciutadana. La meva més alta recompensa, ho juro, serà no l'aplaudiment dels entusiastes, per gros que sia, sinó l'obtenció de la definitiva clemencia. Mireu: jo sóc profundament republicà; no sabria mai, per cap gloria humana, vincilar l'esquena davant un trono; però'm declaro disposat a acudir, am tots els respectes, als pens de la reialesa si he d'obtenir-ne'l perdó d'aquestes vides, perque ademés d'haver lograt amb aixó l'aspiració més alta que sento, la salvació d'una vida humana (que dic?, de tres vides!), hauria lograt també una noblesa imponderable d'acció pera la meva Barcelona. Aixó sol seria l'excusa de tota la meva humil existencia, seria donar un motiu al meu naixement, a la meva vida...

¿Voleu una prova de que aquet cop Barcelona no ha estat a l'altura de la seva excepcional representació dins la pobra Espanya dels nostres dies? És aquesta: Barcelona no és ara una excepció, no és ara una diversificació. Mireu com tota Espanya, per la seva premsa, ha format chor am Catalunya. És ella, la premsa per vosaltres odiada, qui aclama'l vostre gest, ciutadans. És ella també, la premsa abjecta que ahir volia sembrar de sal el solar dels vostres edificis, i avuy 'us felicita per la vostra crudeltat... I si avuy té raó, ¿com provareu que ahir no'n tenia també? És ell, és Madrid, és la teva aversió feta còs!

S'ha parlat d'una recompensa als jurats... Oh, jo no crec que'ls jurats l'acceptessin... Si compliren am llur conciencia, jo he de creure que hi compliren com un dolorós sacrifici... ¿Y ara voldrien un present que seria tacat de sang? No! Quan aquesta ofrena quedés com a recordança del terrible dia, no gosarien mirar-la ni tocar-la. Portaria a llurs fogars una memoria sinistra, i al darrera d'ella entreverien el pal de suplici... Els cremaria les mans... Imagineu-ho, si sou homes. I ademés, permeteu-me. Jo no vull ofendre, jo vull acatar, jo vull respectar tot judici d'altri, molt més encara'l judici d'aqueixa institució que jo he defensada quan l'atacava l'estulticia dels retardataris; el judici del Jurat, que és judici de ciutadania. Però'm permetreu que no vegi en aquell veredicté un acte de valentia, ja que la valentia hauria estat l'arrostrar coratjosament el risc d'una bestial impopularitat... Creieu, amics, que la meva major honra hauria estat arrostrar-la!

Barcelona, escolta-m: no és el poder executiu, no és el Consell d'Estat, no és el monarca, qui ha d'exercir, verament, l'alta missió del consell de misericordia, o de la prerrogativa de perdó. És precis que tu, Barcelona, facis veure als poders suprems que aquet perdó no serà una ofensa a la teva condemna, sinó un complement i una coronació de la teva voluntat, ja que tu no vols sang, sinó justicia, no vols mort, sinó selecció. Doncs, Barcelona; si tens en alguna cosa la meva paraula, si m'has atribuït, per honra meva, una certa noblesa d'esperit, no't demano ni'l més petit aplaudiment... Te demano que tiris lluny

de tu'l teu gladi i sies digna de tu mateixa, sies digna de la Barcelona d'ensomnis que jo m'he feta, de la Barcelona esperitua que jo he depositat mentalment sobre la teva urb... Jo, avuy, no tindré (que és dia de nobles consideracions, de veritable urbanitat, de profon amor), no tindré la més petita paraula d'ofensa pera ningú... Jo sóc compatriet del Sr. Maura; jo, enemic seu polític, sé que no hi ha en el seu esperit un crudel, un sanguinari; sé que guarda pera la pena de mort l'aversió que per ella senten avuy totes les persones dignes d'esser-ho. Doncs bé: no us oposeu a l'impuls del seu sentiment... Feu, desde ara, eficaç aquesta iniciativa, i oblideu que sia meva, a fi de que l'insignificancia de l'iniciador no us ofusqui i l'esterilisi. Penseu que hi ha encara, alloure per Barcelona, homes vils i repugnantíssims que han colocat enginys de mort en la fosca dels carrerons, am la més vil de les covardies, sense ni tant sols el desesperat heroisme de mal, o anti-heroisme dels que deixen la vida per un horrible ideal de mort... Penseu que és precis donar un alt exemple de superioritat a la baixesa de tals homes, i fer-nos dignes de judicar-los.

Doncs bé: a vosaltres, els que'm feu l'honor d'escoltar les paraules meves, us demano que desde avuy fassou ploure demandes de clemencia a la mediació del poder executiu, pera que en son dia trameti al rei l'expressió del noble i excepcional sufragi d'una ciutat que sia exemple a tot el món. ¿No veieu, no veieu la grandesa incomparable d'aquesta actitut, alçada com una lliçó sobre'ls sigles? I sieu nosaltres els primers, ciutadans jurats, que així completareu am la gracia l'esperit de justicia que vull creure us va guiar, i enriqueiru l'investidura vostra de magistrats. Ho fareu? Oh, companys de ciutadania! digueu-me que sí! ¿Com trobaria jo ara paraules de suggestió que us infiltressin la conciencia d'aquesta bellesa de gracia?

Ciutadans: un bon moviment de noblesa en el vostre esperit... Sursum cordal! Sieu dignes de vosaltres mateixos. Si un dia aquets dos homes i aquesta dona ens deuen la vida, ¿no serà aixó, aquet miracle nostre per el qual haurém obrat una resurrecció, divinisant-nos, esdivejint-nos, la nostra més absoluta protesta, la nostra més absoluta inhibició d'anima, davant l'horror dels encara incògnits assessins de la ciutat?

GABRIEL ALOMAR

CONGRÉS CATALÀ DE LA JOVENTUT REPUBLICANA

ESPLÈNDIDA fe de vida de la joventut que pensa y treballa; senyalament d'orientacions que, ben aprofitadas, poden produhir resultats hermosíssims; crit del avuy que, allisonat pel ahir, clava en el demà la seva mirada interrogadora: tot aixó pot dirse del Congrés Republicà Català reunit aquestes festes en la nostra capital.

Pocas y no molt llargas han sigut las sessions, celebradas en el Modern de Gracia y en el Circul Republicà de la plassa del Teatro, pero ab ellas n' hi ha hagut prou pera deixar demostrat que si es cert que avuy la reacció s' alza y s' agita amensadora, també ho es que 'ls partits avansats contan ab forsas numerosas, forsas novas y plenas d'ardiment, que 'l dia del xoch definitiu sabrán contenir-la y aplastarla.

Imposible 'ns es en el poch espay de que disposem donar compte ni sisquera extractar las ponencias—quals assumptos coneixen ja 'ls nostres lectors—qu' en el Congrés varen discutirse. Ab criteri ample y generós y perfecte coneixement dels graves problemas que avuy son per Espanya qüestió de mort ó vida, els delegats dels diferents matissos que integravan l' Assamblea, ben alt pot dirse, respongueren prodigament a las esperansas qu' en ells ha depositat la gran familia republicana.

Presididas las sessions pels Srs. Layret, Gubern y Salvatella, el Congrés dels joves radicals volgué posar fi á la seva labor redemptora saludant á un vell ilustre, al nostre venerable jefe don Nicolau Salmerón.

Y 'l gran vell, que per fortuna s' está ja refent de la malaltia que tant temps l' ha tingut apartat de las lluytas políticas, contestá immediatament al carinyós recort del Congrés Català ab aquest expressiu despaig telegráfic:

«Agradezco vivamente afectuoso saludo Juventud Republicana Cataluña; espero recobrar salud para juntar tenacidad de viejo con entusiasmo juventud progresiva en la lucha por ideal que debe encarecer el régimen republicano. No olviden que á la acción en Cataluña ha de acompañar generosa expansión por todas las demás regiones españolas.—SALMERÓN.»

La paraula del mestre animant als deixebles... ¡Digna clausura de las tascas del Congrés!

SON en tan gran número las felicitaciones que havém rebut ab motiu de la publicació del hermós article Després..., de nostre estimat company de Redacció, en Gabriel Alomar, que 'ns veyém obligats, ben á pesar nostre, á deixarlas de insertar per falta d'espay.

LA CAMPANA DE GRACIA remercia coralment á todas quantas personas, algunas d' ellas distingidíssimas, ens fan avinent de sa conformitat ab la humana y pietosa idea que integra el citat article, y traslada joyosa al nostre valent amich y mestre las adhesions rebudas.

Victimas de la dureza d' una llei que 'ls representants de Catalunya, al cap d' un any de ser elegits, no han sapigut encare fer derogar, dos redactors de Metrala, els Srs. Primitiu Quintana y Pelegrí Llangort, acaban de ser condemnats pel Tribunal

Suprém á dos anys, quatre mesos y un dia de presó correccional.

Aquesta nova demostració de la inflexibilitat de una llei que, segons el senyor Moret, havia de ser tan dolça y ab tanta benevolencia devia aplicarse ¿no 'ls diu res als diputats de la nostra terra, pares que son del poble y defensors naturals dels débils y del perseguits?

Metrala, al donar compte de la desgracia que l' affigeix y que nosaltres sincerament lamentém, crida á tots, nacionalistas y homes que 's condolguin de que delictes de pensament portin á la presó á dos vers que cap crim han comés, á que cooperin á fer més planera la situació dels condemnats, obrint al efecte una suscripció á favor dels Srs. Llangort y Quintana.

Es d' esperar que la veu del senmanari nacionalista no 's perdrá en el buyt.

Hem rebut de don Joseph Vilardell, viatjant de panyos, una carta que tracta assumptos de certa importancia.

Pera fer sobre ella algunas aclaracions, ¿tindria dit senyor la bondat de passar per aquesta redacció qualsevol dia?

Espanta—no hi ha en la paraula ni sombra d' exageració—espanta llegir la lista dels crims comesos per la majoria dels condemnats á mort que 'l dia del divendres sant sigueren indultats.

Assassinats, violacions de donas septuagenarias, parricidis, repugnants, homicidis dobles... de tot hi ha en aquell inventari horrible.

Y, circunstancia digna de ser notada: entre 'ls noms dels autors d' aquests fets odiosos no n' hi figura cap de catalá.

Ara que parlém d' indults.

Del de 'n Nakens no se 'n sab res.

Cumplint acorts anteriorment presos, el Comité executiu del partit ha fixat el dia 20 del vinent Maig pera celebrar á Madrid l' anunciada Assamblea de la Unió Republicana.

Segons la convocatoria, firmada pels Srs. Azcárate, Labra, de Buen, Montes Sierra, Jimeno Rodrigo y Pedregal, en la Assamblea podrán figurarhi:

Els actuals senadors y diputats,

Els ex-senadors y ex-diputats afiliats á la Unió Republicana,

Un representant de cada Junta Provincial.

Representants de las Diputacions provincials y Ajuntaments, en la forma y proporció qu' en la convocatoria 's detallan,

Y els directores de periódichs orgues del partit.

Oportunament s' anunciará el local ahont las sesiones hajin de celebrarse.

La Casa del Pueblo, més que un alberch de la democracia, sembla avuy una administració de contribucions.

Allí no 's parla més que de diners.

El cassino A ha entregat tant per don Alacandro. El grup B dona quant pera don Alacandro.

La junta del circul C envia tal cantitat pera don Alacandro.

La comissió D ingressa tal altra suma pera don Alacandro.

Y don Alacandro, regimient instalat á París, menja, beu y s' engreixa, rihentse interiorment dels infelissos qu' encare confian ab ell y li envían quartos pera que, com va ferho ab els 28,000 duros de l' Argentina, se 'ls gastí como le dé la gana.

¡Quina llástima fan certs espectacles!

En un tribunal.

Una senyora, que ja no té res de jova, ha sigut cridada á declarar; y el president li pregunta:

—¿Quina edat té, vosté?

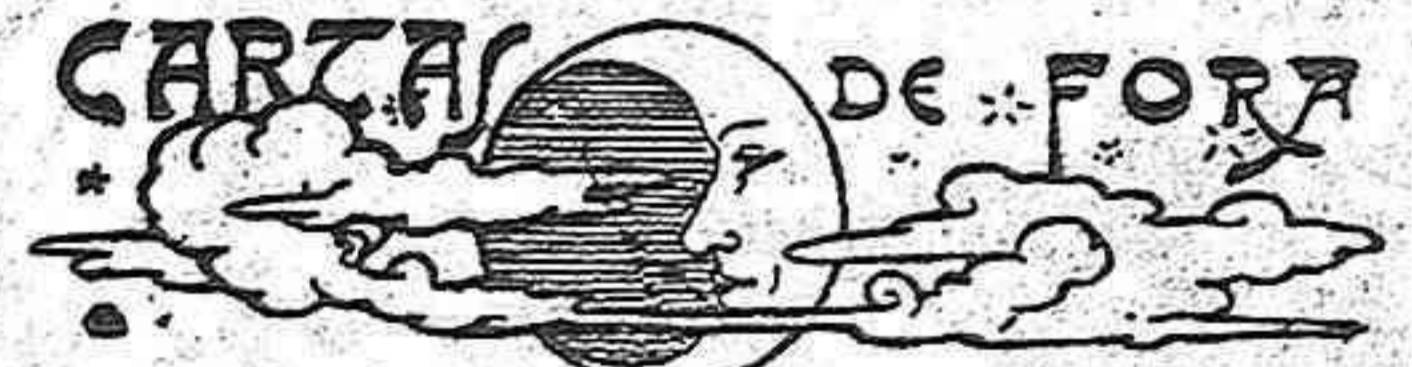
La senyora, mitj escamada:

—¿Que vol dir que no me 'n puch escapar de contestarli?

—No; es precis que 'm digui els anys que conta y que 'm digui la veritat.

La senyora, indignada del tot:

—Donchs, miri, si ho sé no vinch... Perque haver de fer de testimoni contra mi mateixa, la veritat, no 'm resulta.

Aixís com é Portugal ja s' han tocat els fruyts que ha produhit la dictadura de 'n Joan Franco, aquí en aquesta vila comensan á germinar els que produheixen fills de una dictadura també, que ja fa temps que hi estém sotmesos.

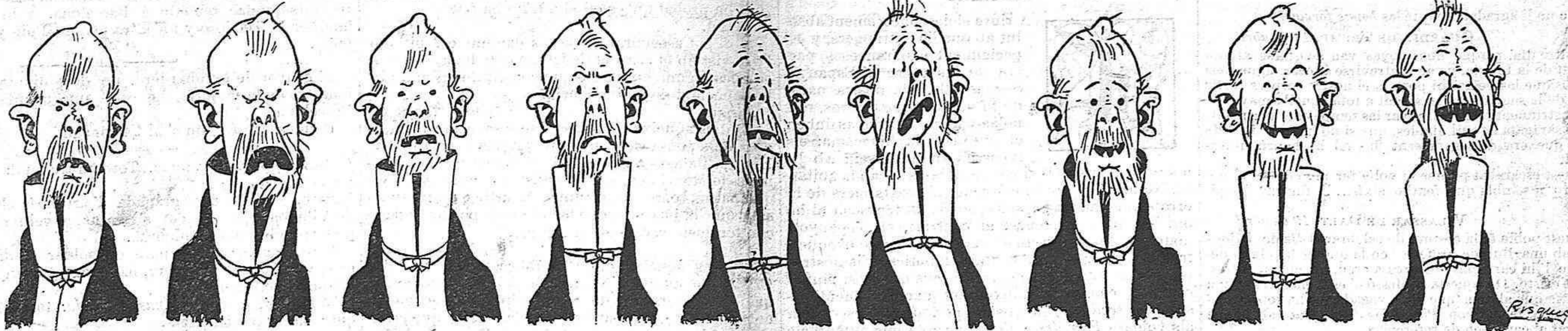
El nostre secretari municipal Sr. Fábregas, lerrouxista d' una pessa per més senyas, que va venir aquí á desempenyar la nostra secretaria pera fer una obra de caritat, (obras de caritat Sr. Fábregas pagant més de lo degut, per ara no n' estém mancats) s' ha convertit en amo absolut de l' administració municipal.

El son que de dit cárrech disfrutava avans era el de 2,500 pessetas anyals, y ara, é instancias del interessat, l' han dotat en 500 pessetas més, cobrant per lo tant la suma de 3,000 pessetas al ensems qu' es franch de casa, aygua y llum, y com qu' es forsa llarch d'... escriure y 'ls senyors regidors son molt curts, tal vegada serà per aixó que li han demostrat las simpatias que per ell tots senten, tant, qu' es impossible el donar un sol pas sense el consentiment del nostre venerable Sr. Fábregas (que Dev ens el guardi), y 'l dia que volent seguir el camí del Progrés y Justicia se desvián, com es natural, de la ratlla que 'ls ha trasstat el secretari no tenen altre recurs que rectificarlo davant las sevas amensadoras manifestacions, que 'ls diu: «De no ferho jo dimittiré y si arriba aquest cas, caurá sobre la casa comunal una pluja de multas...» No sé per quin concepte.

BLANCAFORT, 13 de abril.

El nostre bugader místich va posarse fet una furia contra la junta municipal, ab motiu de haverlo aquesta incluit en el repart de consums, com se fa ab els altres vehins. Segons se conta, va arribar á dir á algun membre de la indicada junta que ell els havia de reventar. La escena va tenir lloch després de la benedició de las palmes en un camí vora de la població. Ell diu que 'ls mi-

Contra el pressupost de cultura. (Ganyotas d'un neo.)

—Jo no l'accepto aquest pressupost. —No l'accepto, y 'n protesto. —¿Qué s' han pensat? —Deixar la religió pels dijous a la tardel... —Y allò de barrejar noys ab noyas? —¿Bárbaros! ¡Sicalptichs! —Per fortuna el bisbe ens alenta. —Y l' Albó ens predica. —Y al últim guanyarém, ¡vaya si guanyarém!

¿Mercé-neta 't diu tothom? Mercé-bruta feste di.

M. ELECTRA

—Demá faig el meu debut de primer galán. Canut. —Qui t' ha contractat? —L' Elfas. —Y tú, has acceptat, Eloy? —Sí. —Donchs ho celebros, noy, que per segón no servias.

FELIÓNS PETIT

ENDEVINALLAS

XARADAS

I La filla del senyor Pere sempre canta y ab gran sal; molts cops se sembla a un total y altres a una cadenera. Es, a mes, molt tres-primera y a fé que de Barcelona fora la nena mes mona si no fos el nas que té, que te tant de llarch, potsé com una prima-segona.

A. RIBAS LL.

II Tothom diu que 'l dos és hu, pero jo pagant hu el tot

puch molt ben assegurar que no me 'l donan pas dos.

JOANET DE GRACIA

MUDANSA

El fot demunt de la taula un total ens ha trencat, y lo marit de la Paula una tunda li ha donat.

A. ROCA COLL

TARJETA

MARIETA ALEGRET PEROL

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas el títol de una sarsuela castellana.

N. CLOTET MARQUÉS

CONVERSA

—¿Ahont vas tan mudada, Roser? —A Moncada ab el meu oncle. —Quin, ¿en Joseph? —No-home, el qu' entre 'ls dos hem dit,

UN ARENYENCH

ROMBO

Substituir els punts per lletras, de manera que llegidas vertical y horizontalment diguin: 1.ª ratlla, consonant; 2.ª, número; 3.ª, nom d' home; 4.ª, número, y 5.ª, vocal.

V. BORRÁS Y BAIGES

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0.—Nom d' home. 9 0 8 7 8 1 2 7 8.—Nom de torero. 1 2 4 5 5 4 5 0.—Actriu dramática. 7 6 7 9 0 5 0.—Nom d' home. 7 6 7 9 5 0.—> 6 7 3 0 8.—> 7 8 4 6.—Nom de dona. 5 0 3.—Beguda. 6 7.—Nota musical. 1.—Consonant.

L. FONTANET

GEROGLÍFICH

I Mercat de Barcelona IT

ILL

LL. CARBÓ C.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Kuan, Kosé, Kaume y Kuaquim, Román Ones, Antón Andoba, Francisco Saleta Pastetas y Roch Ruch. No fan.

Caballers: Miquel Roca, Enrich Bonagarriga (a) Suat, Dos companys topógrafs, y Samatruquis. Amunt y crits.

Caballers: Joseph Monclús: Es sentideta pero resulta excessivament seriosa per nosaltres. Celebrarém que li probi bé y que pugui desferse'n ben aviat.—Aguileta: Trobém qu' está ben-observat pero 'ns sembla una mica extemporani, per haver passat ja días. De tots modos,

gracias.—J. L. P.: L' epigrams no m' ha fet riure gens. —Panxa ContentSolidari: ¿Qué vol dir aixó de ¡OH sentí?... Que no HO veu que está mal escrit?... —Piruetas Segón: Las dugas estrofas finals llensan a perdre tota la composició.—Antón: Si jo fós la Ramona y el meu xicot me dediquéis aquestes versos... li donaria els despidos.—Andresito: Rebut, y gracias tantas.—Compte de la Vérola: ¿Diu que 'ls ha midats aquestes versos? Jo li demostraré que nó: Si no panteiges sempre a dret ó tort, deu sílabas; sería que tu ja 'n foras mort, nou sílabas... Aquest para-do ja va coix. Y pensí que 'ls altres son tant dignes d' anar cap a Sans com aquest. Es inútil, despedeixissen de aixó de fer poesia... ab versos.—Un anticlerical: Tenen poca novetat y escassa substancia... per més que hi hagi allò dels menuts d' elefant ab salsa.—V. M.: Aixó ¿que és? ¿poesia prosaica ó prosa rimada? Una mica de cada cosa... y tot plegat, res.—Jaume Farré Carulla: La forma es quelcom defectuosa.—Ramón Espinosa: Deu anys no més té, senyor Espinosa, y ja fa aquestes dibuixos?... ¿Qué farà, válgam Deu, quan ne tingui vuytantal?... Pensi no obstant que la carrera de artista es molt espinosa...—A. R. y P.: L' assumpto no interessaria a la generalitat.—P. G. M.: No fem cas de cartas ab inicials.—El president de la S. C.: Las cartas deuen firmarse ab nom y apellido.—N. Machaco: No valen pseudónims.—E. B.: Massa cosa per tant poch espay com dispoem.—J. Vallhonrat: Voldriam complaurel, pero no podém. ¿Vol tenir una grossa probabilitat de que se li insertin las cartas? Expliqui els fets en pocas paraulas, de una manera ben condensada, en una plana tot lo més... Pero, aixó qu' envia es massa llarch.—B. S.: Tingui en compte que segons quinas cosas no 's poden dir en lletras de motlle sense perill de trencadissa.—L. F.: Si l' espay ens sobrés, prou, de bona gana.—P. R.: Un altre día seré.—A. R.: Si hi ha lloch anirà la senmana entrant.—J. M. y A.: Si no es broma, puede pasar... pero alló que va enviarnos no era insertable baix cap punt de vista.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8 Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

L' últim encàrrech de la mare

—Marxeu!... Y al ser allá dalt, recordeuvos dels vostres germans que 's quedan aquí, amarrats al banch de las jurisdiccions.